

RESSÒ DE LA PARAULA

Déu íntim i actual

S'equivoquen els qui pensen que el Déu cristià sols es troba a l'inici de tot i al final de la història, de manera que deixa a la

persona humana la immensa tasca de gestionar el món en solitari, amb la seva sola intel·ligència i llibertat. Algunes paràboles que va utilitzar Jesús poden donar motiu a pensar que és així («Un rei se'n va anar de viatge i va deixar...»; «una vegada un propietari va plantar una vinya...», etc.). Però amb aquestes paràboles Jesús únicament pretenia apel·lar a la nostra responsabilitat i, de totes maneres, preval aquella paraula decisiva que Ell ens va dir acomiadant-se: «Estic amb vosaltres tots els dies, cada dia, fins a la fi del món» (Mt 28,20). «No us deixaré orfes... L'Esperit vindrà a vosaltres» (Jn 14,18).

Iniciar una tasca, projectar un curs, i fer-ne motiu d'oració, requereix pensar en «l'avui de Déu». Això significa recordar que el nostre Déu és el Déu de la història humana: ni un instant, ni un lloc, ni un moviment del cor humà, fuig de la seva mirada ni de la seva possible acció; el seu amor és permanent i universal. Ell ha volgut estar present en tot i a cada moment, i així desitja ser trobat.

Aquesta és una de les raons per les quals Jesucrist va desitjar fundar una Església. En ella, per mitjà del seu Esperit, volgué fer-se present, proper i visible a tots i cadascun dels éssers humans, de

qualsevol lloc i temps. Aquest és el sentit profund de tot el que existeix a l'Església.

Ordenem dos nous sacerdots per a la nostra Diòcesi. És un veritable do de Déu per a la nostra Església. Ells també estan al servei de l'«avui de Déu», del Déu present i pròxim, que es vol fer accessible al seu Poble i a qualsevol home o dona que el busqui. Ells formen part d'aquesta gran mediació, aquest gran instrument de la presència i l'acció de l'Esperit de Jesucrist en el món i en la història. Els preveres, sacerdots i ministres ordenats, han nascut d'aquella voluntat de Déu d'acompanyar les nostres vides com només Ell, Déu amor, Pare de Jesucrist pot i vol fer-ho.

Tot i que aquesta voluntat de Déu pròxim a les nostres vides més quotidianes i concretes es rea-

litza mitjançant l'Església sencera (tot el Cos de Crist, laics, consagrats, ordenats), els preveres són una presència totalment especial i absolutament necessària: són presència d'aquest amor, propi de Crist com a Cap i Pastor.

Mai no ens deixarà de sorprendre aquest misteri. Com és possible això? Qui és capaç de portar endavant aquesta missió? En realitat, com va respondre Jesús a una pregunta semblant dels seus deixebles, «per als homes això és impossible, però per a Déu tot és possible» (cf. Mt 19,26).

Jordi Mondragón i Javier Ojeda s'han preparat durant anys per a poder oferir-se humilment a l'Església, de manera que en ella i amb ella l'Es-

perit els prengui al seu servei i els converteixi en presència d'amor pastoral. Sols qui hagi intentat penetrar en la riquesa del sacerdoci ministerial, albira la magnitud del repte que comporta per a una vida humana: quina paraula, quina mirada, quin rostre, quin treball, quin afecte, quina intel·ligència, quina oració, quina personalitat, requereix «l'avui de Déu», l'amor específic pastoral, que fa al nostre Déu una presència tan íntima i propera?

No ens han de preocupar tant els nostres mèrits o deficiències, com la confiança agraïda en Déu, que ha volgut estimar-nos «humanament» per mitjà de la seva Església.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Exigències radicals de l'Evangelí

L'Evangelí de Jesús té exigències molt radicals. «Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen» (Mt 5,44); «si algú ve amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, la dona i els fills... no pot ser deixeble meu» (Lc 14,26). Davant d'aquestes radicalitats ens preguntem sovint si és possible viure així; al fons, significa preguntar-nos què volen dir, exactament, les paraules tan radicals de Jesús i com cal entendre-les.

Recordem un passatge evangèlic: «L'home bo, del bon tresor del seu cor, en treu la bondat, i l'home dolent, del seu tresor dolent, en treu el mal» (Lc 6,45). Aquí hi ha un ensenyament decisiu: el que importa d'una persona és el seu cor. El cor és el nucli de la se-

va vida, les actituds més radicals que orienten totes les seves actuacions: la justícia, la generositat, la castedat, la confiança en Déu, l'amor. D'aquestes actituds, que són el cor de la persona, en surten els actes concrets, que poden tenir moltes possibilitats. Fins i tot pot ser que una actitud d'amor generós es manifesti amb decisions distintes, fins i tot contràries, segons les circumstàncies. Aquí hi ha el nucli del tema: Jesús parla de les actituds, per això el seu llenguatge és tan radical. Ell parla de l'actitud de justícia, de pau, de pobresa, d'amor. No es pot entregar el cor a una mica de justícia, o de pobresa, sinó a la justícia i l'amor. A vegades parla d'accions concretes, per exemple quan diu: «Si algú et pega a la

galta dreta, para-li també l'altra» (Mt 5,39); però tampoc aquí dona normes de conducta pràctica; exagera l'acció concreta per subratllar la importància de l'actitud de perdó i de no violència ni venjança.

A l'arrel hi ha el seu missatge: Déu us estima i us crida a la vida, i veu el cor de tots. Del cor bo en surt una vida bona i del cor dolent, una vida dolenta. En aquesta realitat rica i profunda de cada persona té lloc el misteri del diàleg amorós de Déu que crida a la vida i la resposta de cada persona humana que té lloc en tota la seva manera de viure.

Mn. Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Dios íntimo y actual

Se equivocan quienes piensan que el Dios cristiano solamente está al inicio de todo y al final de la historia, de manera que deja a la persona humana la inmensa tarea de gestionar el mundo en solitario, con su sola inteligencia y libertad. Algunas parábolas que utilizó Jesús pueden dar pie a pensar que es así («Un rey se fue de viaje y dejó...»; «una vez un propietario plantó una viña...», etc.) Pero con estas parábolas Jesús únicamente pretendía apelar a nuestra responsabilidad y, en todo caso, prevalece aquella palabra decisiva que Él nos dijo despidiéndose: «Estoy con vosotros todos los días, cada día, hasta el fin del mundo» (Mt 28,20). «No os dejaré huérfanos... El Espíritu vendrá a vosotros» (Jn 14,18).

Iniciar una tarea, proyectar un curso, y hacer de ello motivo de oración, requiere pensar en el «hoy de Dios». Esto significa recordar que nuestro Dios es el Dios de la historia humana: ni un instante, ni un lugar, ni un movimiento del corazón humano, escapa a su mirada ni a su posible acción; su amor es permanente y universal. Él ha querido estar presente en todo y a cada instante, y así desea ser encontrado.

Esta es una de las razones por las cuales Jesucristo deseó fundar una Iglesia. En ella, por medio de su Espíritu, quiso estar presente, cercano y visible a todos y cada uno de los seres humanos, de cualquier lugar y tiempo. Éste es el sentido profundo de todo cuanto existe en la Iglesia.

Ordenamos dos nuevos sacerdotes para nuestra Diócesis. Es un verdadero don de Dios para nuestra Iglesia. Ellos también están al servicio del «hoy de Dios», del Dios presente y cercano, que se quiere hacer accesible a su Pueblo y a cualquier hombre o mujer que lo busque. Ellos forman parte de esa gran mediación, ese gran instrumento de la presencia y la acción del Espíritu de Jesucristo en el mundo y en la historia. Los presbíteros, sacerdotes y ministros ordenados, han nacido de aquella voluntad de Dios de acompañar nuestras vidas como solo Él, Dios amor, Padre de Jesucristo puede y desea hacerlo.

Aunque esta voluntad de Dios cercano a nuestras vidas más cotidianas y concretas se realiza mediante toda la Iglesia (todo el Cuerpo de Cristo, laicos, consagrados, ordenados), pero los presbíteros son una presencia totalmente especial y absolutamente necesaria: son presencia de ese amor, propio de Cristo como Pastor y Cabeza.

Nunca nos dejará de sorprender este misterio. ¿Cómo es esto posible?; ¿quién es capaz de llevar adelante esta misión? En realidad, como respondió Jesús a una pregunta semejante de sus discípulos, «para los hombres esto es imposible, mas para Dios todo es posible» (cf. Mt 19,26).

Jordi Mondragón y Javier Ojeda se han preparado durante años para poder ofrecerse humildemente a la Iglesia, de forma que en ella y con ella el Espíritu les tome a su servicio y les convierta en presencia de amor pastoral. Sólo quien haya intentado penetrar en la riqueza del sacerdocio ministerial, adivina la magnitud del reto que comporta para una vida humana: ¿qué palabra, qué mirada, qué rostro, qué trabajo, qué afecto, qué inteligencia, qué oración, qué personalidad, requiere el «hoy de Dios», el amor específico pastoral, que hace a nuestro Dios una presencia tan íntima y cercana?

No nos han de preocupar tanto nuestros méritos o deficiencias, cuanto la confianza agradecida en Dios, que ha querido amarnos «humanamente» por medio de su Iglesia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Mans Unides celebra 60 anys a Montserrat

Les delegacions de Mans Unides de Catalunya han organitzat una trobada a Montserrat el proper dissabte 5 d'octubre per celebrar el seu 60è aniversari i donar gràcies a Déu, i a la seva Mare, per la feina feta en tots aquests anys.

Els grups de Mans Unides presents a diverses parròquies de la diòcesi treballen regularment durant l'any i, especialment, per a la Campanya contra la Fam del mes de febrer, però no són tantes les oportunitats de trobada de totes les persones que hi treballen al territori vinculades a Mans Unides. Per aquest motiu, la celebració del 60è aniversari a Montserrat pot afavorir aquesta coneixença i in-

terrelació entre els diversos grups de la nostra diòcesi i, al mateix temps, amb les altres delegacions de Catalunya.

El programa convoca els participants a les 11 h per arribar al Monestir, i a les 11.30 h hi haurà una conferència a càrrec de la germana beneta María Dolores Martín, del Monestir de Sant Benet. L'eucaristia de les 13.15 h serà concelebrada pels diversos bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya que hi participaran i a continuació hi haurà el dinar de germanor.

Per a més informació i reserves, podeu contactar a santfeliu@mansunides.org - t. 676 905 747.

Necrològiques

Gmà. Angel Gárate, osb

El 27 d'agost va morir al Monestir de Montserrat el Gmà. Ángel M. Tenia 90 anys i en feia 73 que era monjo. El juny de 2016 va passar a viure a Montserrat provinent del Monestir de Valvanera (La Rioja), i el passat 30 de març va traslladar definitivament la seva establiment al monestir montserratí. La missa exequial va tenir lloc dimecres 28, a les 10.45 h, presidida pel P. Abat Josep M. Soler.

Mn. Arcadi Llagostera

Mn. Arcadi Llagostera Illa, fill de Vilanova i la Geltrú, va arribar a la Casa del Pare el 9 de setembre, a l'edat de 94 anys. La missa exequial, presidida pel bisbe Agustí, es va celebrar l'endemà a la Pquia. de la Immaculada Concepció, de Vilanova i la Geltrú, on va ser adscrit amb facultats de vicari, des de 1995. També es va cuidar de l'assistència pastoral i espiritual de la Casa d'Empara de les Filles de la Caritat St. Vicenç de Paül.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Contemplar a Maria ens permet dirigir la mirada cap a tantes dones, mares i àvies que, amb sacrifici i discreció, abnegació i esforç, plasmen el present i teixeixen els somnis del demà» (2 de juny).

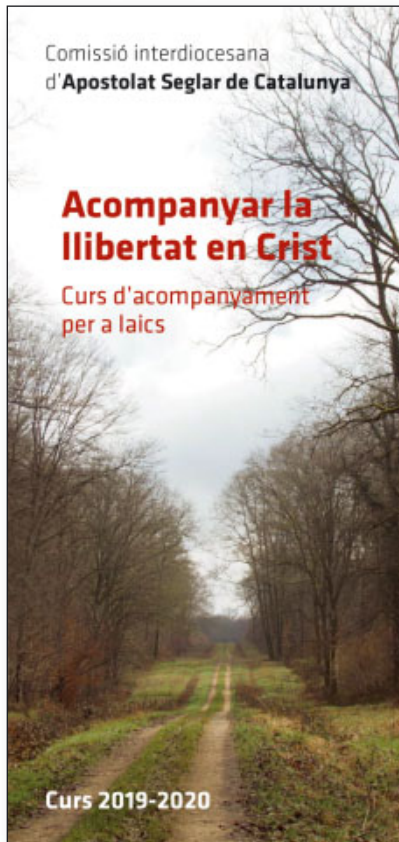
@Pontifex: «Déu estima amb amor de Pare. Cada vida, cadascú de nosaltres li pertany» (2 de juny).

@Pontifex: «Estimats pares, ajudeu els vostres fills a descobrir l'amor de Jesús! Això els farà forts i valents» (2 de juny).

@Pontifex: «Caminem junts, deixant que l'Evangelí sigui el llevat capaç d'impregnar-ho tot i de donar als nostres pobles la joia de la salvació!» (2 de juny).

Comença el curs d'acompanyament per a laics

Les diòcesis amb seu a Catalunya, a través de la Comissió interdiocesana de l'Apostolat Seglar, ofereixen en aquest any 2019-2020 un curs de formació per a laics orientat a l'acompanyament, en sintonia amb la reflexió i el treball proposat en les Jornades catalanes de l'apostolat seglar dels dos darrers anys.

Amb el títol «Acompanyar la llibertat en Crist» s'obre aquesta escola d'acompanyament per a laics, amb uns continguts i una metodologia pròpies, amb tres trobades matinals al llarg del curs i sessions d'acompanyament personalitzat per a cada participant.

La primera de les tres trobades matinals tindrà lloc el proper 28 de setembre, de les 10 a les 13 h, a la Casa de l'Església, i el contingut versarà sobre algunes eines en la vida espiritual i acompanyament: l'examen de consciència i la història de la salvació.

Tindrem nous missioners

Ja són tres els matrimonis joves que, a la nostra història de 15 anys com a Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, han madurat en la vocació de família missionera a partir de la vivència de la fe a la parròquia i a la diòcesi.

El David i la Cristina van estar a Bolívia del 2010 al 2016 i després d'un any i escaig viscut novament a Torrelles de Llobregat, van tornar-hi i encara hi són.

El Roger i la Maria són una família interdiocesana, perquè ella és de Benicarló, Bisbat de Tortosa, i van estar tres anys a la República Dominicana.

Ara són **l'Andrea Malagarriga i l'Oriol Martínez**, de Sant Feliu de Llobregat, els que marxaran a Honduras el proper 15 d'octubre.

Casats al mes de juliol de 2017, ella té ara 27 anys i ell 29. Una mestra d'educació infantil i un professional de l'administració i direcció d'empreses que se senten cridats per Déu a donar testimoni de l'amor de Crist, amb la seva vida, amb les pròpies habilitats i febleses, entre la gent que més ho pot necessitar.

Això no s'improvisa... Germina en l'humus d'una vida cristiana vinculada al grup de joves de la Parròquia de Sant Llorenç, la catequesi de confirmació, la pastoral vocacional diocesana... i després, residint a Barcelona per motius de feina, en contacte amb la comunitat del Casal Llorella. La inquietud de donar un temps de la pròpia vida al servei dels altres, especialment en els països del Sud, pren forma cada cop més al si de la nova

família: el desig de seguir a Jesús els porta a oferir-se des de la humilitat de sentir-se companys de camí entre ells i en Ell, Camí, Veritat i Vida. La recerca d'informació i el procés de discerniment els condueix a realitzar una formació adequada a través de VOLPA (Voluntaris del Padre Arrupe), d'octubre 2018 a juny 2019 i ara, un cop identificat el projecte, estan disposats a marxar a Honduras. Allà participaran en un projecte de l'associació hispano hondurenyesa ACOES (Asociación Colaboración Esfuerzo), a la ciutat de Copan, en una casa-residència per a 16 noies d'entre 16 i 20 anys de poblacions rurals, que hi viuen amb beques per poder estudiar l'ensenyament secundari. La seva tasca no serà de gestió ordinària, perquè això ho fan les pròpies estudiants; serà la d'acompanyar-les i empoderar-les i, sobretot, ser testimoni, com a matrimoni, d'amor i respecte, perquè el context social no ofereix habitualment aquest model familiar.

L'Andrea i l'Oriol se senten cridats i enviats per l'amor de Déu a Honduras, i això es posarà de manifest en l'**eucaristia d'enviament** presidida pel bisbe Agustí que se celebrarà **diumenge 29 de setembre, a les 18 h, a la Catedral de Sant Llorenç**, la seva parròquia de sempre. Serà un moment de joia al qual esteu convidats tota la comunitat diocesana!

L'Andrea i l'Oriol

AGENDA

► **Mare de Déu de la Mercè.** El proper dimarts 24 de setembre, festivitat de la patrona de la Província Eclesiàstica de Barcelona, els bisbes de la mateixa concelebraran l'eucaristia a les 10.30 h a la Basílica de la Mercè de Barcelona.

► **Catalonia Sacra: El retaule de Sant Baldri.** Conferència davant l'obra a l'església parroquial de Sant Baldri (Sant Boi de Llobregat), a càrrec de Vanesa Martín. Dissabte 5 d'octubre. Preu 3 €. Durada 90'. Informació i reserves: reserves@cataloniasacra.cat, t. 693 720 202 (de dilluns a divendres de 10 a 16 h).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Esd 1,1-6 / Sl 125 / Lc 8,16-18]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucida i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dimarts [Esd 6,7-8.12b.14-20 / Sl 121 / Lc 8,19-21]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona principal de l'arxidiòcesi i de la província eclesiàstica de Barcelona.

25. ■ Dimecres [Esd 9,5-9 / Sl: Tb 13,2-8 / Lc 9,1-6]. Mare de Déu de la

Misericòrdia; sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva).

26. ■ Dijous [Ag 1,1-8 / Sl 149 / Lc 9,7-9]. Sant Cosme i sant Damià (anomenats *els sants metges*), germans mrs. de Síria, patrons dels metges i dels farmacèutics; sant Nil, abat.

27. □ Divendres [Ag 2,1b-10 / Sl 42 / Lc 9,18-22]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).

28. ■ Dissabte [Za 2,1-5.10-11a / Sl: Jr 31,10-13 / Lc 9,43b-45]. Sant

Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); **Lleida**: ■ Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6,1a.4-7 / Sl 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16,19-31]. Els Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Guèlia.

Diumenge XXV de durant l'any (C)

COMENTARI

Amor al germà, no al diner

Els diners sempre han exercit un enorme poder sobre les persones ni que sigui al preu de fer molt mal als germans. Ho denuncia de forma clara Amós en la primera lectura: *Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: Vendrem el gra amb mesures més petites i per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances... Per tenir un esclau comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.* És el menyspreu més gran i absolut del pobre i del necessitat. Avui es continua fent el mateix però amb sistemes més sofisticats. Per això també valen les paraules finals: *El Senyor ho jura: No oblidaré mai això que fan.* Déu no passa per alt el clam dels pobres.

I ens estranyen les paraules de Jesús a l'evangeli quan ens presenta un administrador que fa trampes amb les mercaderies del seu amo per guanyar-se així la voluntat dels creditors: *Quant deus al meu amo? Ell li contestà: Cent bidons d'oli. Li digué: aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta.* I diu l'evangeli: *Aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloà així: Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum.* Vol dir que Jesús lloa les trampes de l'administrador? Sens dubte que no; sinó la visió de futur que tenia. Sabent que es quedava sense feina buscava algú que li'n donés quan perdés el seu càrrec. Nosaltres hem de fer el mateix: *Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa.* I com ho fem això? No abusant dels pobres sinó compartint tota la riquesa amb els nostres germans, amb els pobres i necessitats perquè és *enganyosa i és d'un altre.* Això és el que ensenya Jesús. Només així podrem fer el que diu sant Pau: *Desitjo que els homes puguin alçar les mans netes, evitant baralles i discussions.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.» El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

▶ Salm responsorial (112)

R. *Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súplices i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestedat. Preguar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 16,1-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «A un home ric li van denunciar que el seu administrador malversava els seus béns. Ell el cridà i li digué: «Què és això que sento dir de tu? Dona'm comptes de la teva administració: d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns.» L'administrador va pensar: «Què podré fer, ara que el meu amo em despatxa de l'administració? Per cavar, no tinc prou força; anar a captar em fa vergonya. Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració.» I cridà un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: «Quant deus al meu amo?» Ell li contestà: «Cent bidons d'oli.» Li digué: «Aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta.» A un altre li digué: «I tu, quant deus?» Li contestà: «Cent sacs de blat.» Li diu: «Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta.» I aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloà així: «Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum.» I jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, trobeu qui us rebi eternament a casa seva. L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que pisoteáis al pobre y elimináis a los humildes del país, diciendo:

«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el grano, y el sábado, para abrir los sacos de cereal —reduciendo el peso y aumentando el precio, y modificando las balanzas con engaño— para comprar al indigente por plata y al pobre por un par de sandalias, para vender hasta el salvado del grano?».

El Señor lo ha jurado por la Gloria de Jacob: «No olvidaré jamás ninguna de sus acciones».

▶ Salmo responsorial (112)

R. *Alabad al Señor, que alza al pobre.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Querido hermano: Ruego, lo primero de todo, que se hagan súplicas, oraciones, peticiones, acciones de gracias, por toda la humanidad, por los reyes y por todos los constituidos en autoridad, para que podamos llevar una vida tranquila y sosegada, con toda piedad y respeto. Esto es bueno y agradable a los ojos de Dios, nuestro Salvador, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y único también el mediador entre Dios y los hombres: el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos; este es un testimonio dado a su debido tiempo y para el que fui constituido heraldo y apóstol —digo la verdad, no miento—, maestro de las naciones en la fe y en la verdad. Quiero, pues, que los hombres oren en todo lugar, alzando unas manos limpias, sin ira ni divisiones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Un hombre rico tenía un administrador, a quien acusaron ante él de derrochar sus bienes. Entonces lo llamó y le dijo: «¿Qué es eso que estoy oyendo de ti? Dame cuenta de tu administración, porque en adelante no podrás seguir administrando». El administrador se puso a decir para sí: «¿Qué voy a hacer, pues mi señor me quita la administración? Para cavar no tengo fuerzas; mendigar me da vergüenza. Ya sé lo que voy a hacer para que, cuando me echen de la administración, encuentre quien me reciba en su casa». Fue llamando uno a uno a los deudores de su amo y dijo al primero: «¿Cuánto debes a mi amo?». Este respondió: «Cien barriles de aceite». Él le dijo: «Toma tu recibo; aprisa, siéntate y escribe cincuenta». Luego dijo a otro: «Y tú, ¿cuánto debes?». Él contestó: «Cien fanegas de trigo». Le dice: «Toma tu recibo y escribe ochenta». Y el amo alabó al administrador injusto, porque había actuado con astucia.

Ciertamente, los hijos de este mundo son más astutos con su propia gente que los hijos de la luz. Y yo os digo: ganaos amigos con el dinero de iniquidad, para que, cuando os falte, os reciban en las moradas eternas.

El que es fiel en lo poco, también en lo mucho es fiel; el que es injusto en lo poco, también en lo mucho es injusto. Pues, si no fuisteis fieles en la riqueza injusta, ¿quién os confiará la verdadera? Si no fuisteis fieles en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará? Ningún siervo puede servir a dos señores, porque, o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero.»